

Een en al natuur

De bejaarde caissière van het pompstation drukt het ons nog even op het hart: "You boys drive safe, you hear! I don't wanna read about you in the papers..." Dat soort woorden geven aan dat ons vast iets moois staat te wachten. We zijn net Highway 15 afgeslagen en op weg naar drie weken pure wildernis door de noordelijke Rocky Mountains van Amerika.

Soms lijkt de tijd stil te hebben gestaan.

Het is in Logan, Utah even zoeken naar de route die ons naar de Logan Canyon voert, maar eenmaal op pad worden we beloond met een prachtige slingerweg door bossen en canyons om uiteindelijk boven aan Bear Lake te komen. Het water is spiegelglad en weerkaatst de Rocky Mountains als ware het een foto. Een Amerikaanse biker (uiteraard zonder helm en in gewone spijkerbroek) komt bij ons zitten genieten van het uitzicht. Hij woont 1500 mijl verderop, maar is met trailer, Harley en caravan hiernaartoe gekomen om te werken. Zes

dagen in de week werken in de wegenbouw, slapen in de caravan en op zijn vrije dag op z'n Harley rijden. Niet klagen over de slechte economie, gewoon

In Jackson Hole heeft de tijd echt stilgestaan.

genieten van de vrijheid. Als het werk erop zit rijdt hij weer verder, een mooie kans om op vrije dagen rond te brommen en een gedeelte van het land te zien

waar hij anders nooit geweest zou zijn. Tja, 't is een instelling... In een vallei omringd door bergen ligt Jackson Hole, onze bestemming van vandaag. En hier heeft de tijd echt stilgestaan! De serie Gunsmoke of Bonanza zou hier zo opgenomen kunnen zijn in de straatjes met veranda's, ouderwetse uithangborden, houten cafés en niet te vergeten de Million Dollar Cowboy Bar. Gezeten op de barkrukken met als zitting oude zadels van paarden hebben, toasten we 's avonds op de prachtige 288 mijl die we vandaag hebben gereden.

Adem van de bizens

Het is nog fris als we 's ochtends onze ijzeren paarden zadelen en de buurt lijken wakker te maken met het geluid van de startende Harley's. We hebben Road Kings gehoord en ik voel me ook echt als een koning op de weg als we bij Moose Junction (letterlijk: eland kruising) het Teton Nationale Park inrijden. De kruising doet zijn naam eer aan, want nog geen 100 meter later moeten we fors in de remmen, omdat een volwassen elandvrouwtje uit het struikgewas opduikt en de weg over rent.

De borden 'wildlife xing' (overstekend wild) staan hier duidelijk niet voor niks. Op 1 maart 1872 nam de toenmalige president Ulysses Grant een belangrijke beslissing: hij verklaarde het gebied rond Yellowstone op basis van ecologische overwegingen tot nationaal park en daarmee werden de ruim 9000 vierkante

Voor een verfijnde keuken ga je maar naar Sicilië.

Een rodeo is leuk om een keer te zien. Eén keer...

kilometer het eerste nationale park van de wereld. Dit jaar is er volgens de parkwachter 347 (!) procent meer sneeuw gevallen dan in andere jaren, met als gevolg dat we de Harley langs metershoge sneeuwwallen sturen en de rivieren wild stromend zijn van het smeltwater. De adem van de bizens lijkt wel te bevriezen zodra het hun brede zwarte neus uitkomt, terwijl de geisers al mijlenver te zien zijn aan de enorme pluimen in de koude lucht. De omgeving is werkelijk spectaculair, alleen is het wel uitkijken op de soms spekgladde weg. We doorkruisen het park en gaan via de oostelijke uitgang naar Cody, in 1896 gesticht door William Cody, beter bekend als Buffalo Bill.

Cody is de rodeohoofdstad van de wereld waar in de zomermaanden elke avond urenlang een rodeo wordt gehouden, een waar Amerikaans spektakel dat uiteraard met het volkslied begint. Gedurende het lied rijdt een blonde dame op een prachtig lichtbruin paard door de arena waarbij ze een levensgrote vlag met de stars and stripes hoog wappe-

rend boven zicht houdt. Zodra ze in de coulissen is verdwenen volgt er vier uur bullriding, calf roping, bucking horse en steerwrestling. En dat allemaal onder het toezien oog van de Wrangler- en Coca Cola-reclames. Voor de deelnemers is het zeer serieus, omdat ze op deze avonden punten kunnen behalen voor de nationale rodeo's waar veel geld mee te verdienen is. Cliché, maar erg leuk. Voor een keer...

Jachttrofeeën

Idaho is echt zo'n staat in Amerika waar ik nog nooit van had gehoord. Dus wat moet je daar nou doen? Het zal een verborgen pareltje blijken te zijn. In Ketchum slapen we in een hotel waar de schrijver Ernest Hemingway maandenlang aan een van zijn boeken heeft gewerkt. Hemingway koos ervoor de laatste jaren van zijn leven in Idaho te wonen, omdat het hier zo ruig is en zo goed jagen was. Toen hij daar genoeg van had, heeft hij zichzelf maar een kogel door het hoofd geschoten... Achter Ketchum voert de 75 ons einde-

loos slingerend de bergen in, dwars door de Sawtooth Wilderness. Wat een immens uitgestrekte wouden hier! En het aantal herten en wapiti's op en rondom de weg is niet te tellen, dit heb ik nog nooit meegemaakt. Boven op een pas stoppen we om het tafereel rustig in ons op te nemen. Het enige geluid dat we horen is het geruis van de wind door de kilometers bomen om ons heen. Neder-

land, economische crisis, overvolle agenda's, het is allemaal ver weg op deze mooie plek. Dit zijn de momenten waarvan Herman Brood tegen zijn vader gezegd zou kunnen hebben: "Pa, ik verzamel geen geld; ik verzamel mooie herinneringen." Na 75 mijl stoppen we bij The Old Sawmill Station om te tanken en te lunchen. De geur van hamburgers op de grill >

Amerika is vaak zoals je het in de film ziet.

komt ons tegemoet en een groepje werk-lui met baseball petjes, tattoos en overalls zijn ook neergestreken. Ze vinden het werkelijk geweldig dat we helemaal uit Nederland zijn gekomen om hier op de motor door hun land te rijden. Dit zijn reacties die we de hele tijd onderweg horen als we de erg vriendelijke bevolking spreken van supermarkt en benzine-pomp tot hotel. Als ik naar het toilet loop

kom ik langs een wand vol foto's met jachttrofeeën. Beren, herten, poema's, geschoten met geweer of pijl en boog. Het kan aan mij liggen, maar ik zie die beesten toch liever ergens in het wild lopen. Het hele gebied hier is er een van ontdekkingen en expedities. Langs de kant van de weg zie je vaak de melding Historical Site, waarbij een bord vertelt

welk punt in de geschiedenis hier belangrijk is geweest. Een van de belangrijkste expedities hier is de Lewis en Clark-expeditie van 1804-1806. Het resultaat van deze zware ontdekkingsreis was de ontsluiting van het westen van Amerika tot aan de Grote Oceaan. Een belangrijk lid van deze groep was de indaanse dame met de welklinkende naam Sacagawea die hier in Idaho geboren is. Zij ging slechts als vrouw van een expeditielid mee, maar was van zeer groot belang voor het uiteindelijke slagen van de reis. Wat natuurlijk cru in het hele verhaal van de expedities in die tijd is, is het feit dat al die reizen bijna alleen maar konden slagen met behulp van lokale indianen die als gidsen werkten. Op die manier werden steeds meer grote gedeelten van Noord-Amerika ontdekt en werd de weg vrijgemaakt voor verdere kolonisatie met als gevolg het vrijwel geheel uitroeien van de lokale bevolking.

Zwarte beer

“It’s always noon somewhere!” Met dit excuus opent Rusty, eigenaar van een antiekwinkel hier in Hungry Horse, Montana om elf uur ’s ochtends een blikje bier. Hungry Horse... inderdaad vernoemd naar twee weggelopen paarden, midden in de winter eind

Rusty bestiert een antiekwinkel in Hungry Horse. Hij blijkt een heel aangename gesprekspartner te zijn.

negentiende eeuw. Ze werden uiteindelijk na een maand sterk vermagerd, maar levend teruggevonden. De winkel van Rusty is van bodem tot plafond gevuld met allerlei prullaria, van hertengeweien tot oude sneeuwschoenen of een heuse jas “die John Wayne ook droeg in een van zijn films”. Rusty is een mooi figuur en we blijven dan ook lang bij hem kletsen. Het Glacier Nationaal Park ligt op de

Aan de Amerikaans-Canadese grens.

grens met Canada en begint eigenlijk bij de dorpsgrens van Hungry Horse met als absoluut hoogtepunt de Going to the Sun-highway. Het is 50 mijl slingerend door de bergen dwars door het park, alleen niet voor ons dit jaar, want ook hier ligt de sneeuw nog torenhoog. Het best is het park te bezoeken tussen juli en midden september. Alle andere maanden is sneeuw vrijwel gegarandeerd. Vanwege de grote temperatuurverschillen tussen zomer en winter vormen zich enorme scheuren in het wegdek, precies een bandbreedte van een motor. En alsof iemand het zo gepland heeft, vrijwel precies in de rijlijn van de bochten! Men werkt druk aan de

weg door vallend gesteente op te ruimen en de scheuren te dichten met een soort vloeibaar rubber. Dit rubber kan naar gelang de temperatuur uitzetten en krimpen waardoor het wegdek niet bol gaat

Ik kijk naar rechts en ja hoor, onze eerste zwarte beer klimt door het struikgewas omhoog.

staan. Leuk idee, ware het niet dat dit rubber spekglad is. Het gebeurt een paar keer dat de 368 kilo's van de Road King vervaarlijk onder me aan het schuiven zijn. In India verwacht je dit, in Amerika totaal niet, omdat je volgens mij nergens

Rust, ook op de wegen.

veiliger rijdt dan hier met z'n overzichtelijke wegen, goed wegdek en verkeersdeelnemers waarbij zelfs de stoerste voertuigen zich aan de snelheid en regels houden.

woud te verdwijnen. Ik heb geen tijd gehad om een foto te maken, maar het beeld staat in mijn geheugen gegrift en met de alom aanwezige geur van vers gezaagd hout (er zijn veel houtzagerijen in deze omgeving) ga ik met een big smile op mijn gezicht weer verder.

Remmen, schakelen, gas geven

Zo lastig als de douane altijd doet bij binnenkomst in de Verenigde Staten, zo gemakkelijk zijn ze als je het land weer verlaat. Na het verplichte ‘thank you for your visit’ rijden we de provincie British Columbia in, mijn eerste meters in Canada. In twee dagen tijd zullen we de International Selkirk Loop rijden in de >

Idaho is een prachtig geheim.

Niets aan je hoofd in de natuur die ver weg is van de bewoonde wereld.

Bizons langs de weg.

Canadese Rockies, 450 km door bossen, langs rivieren en uitgestrekte meren die in vroegere tijden gebruikt werden als transportwegen door de indianen en later door kolonisten, pelsjagers en goudzoekers. Het is ook de enige scenic route die door zowel de VS als Canada voert. Aangekomen in Kootenay Bay rijden we onze motoren op de veerboot die ons naar de overkant brengt voor het vervolg van de

tocht. De ferry is geheel gratis en we komen aan de praat met een stel Canadese rijders die naar een Honda-bijeenkomst op weg zijn. Ze vertellen dat de Selkirk Loop hoog op het verlanglijstje staat van elke motorrijder in deze regio. En dat blijkt, want nergens op onze reis komen we zoveel motorrijders tegen, we krijgen een slappe arm van het zwaaien. Er heerst een heus gevoel van kameraad-

schap. Ook in de dorpjes 's avonds, waar door je bijna medelijden krijgt met een ieder die in een auto rijdt. Waar ik wel aan moet wennen is het feit dat de afstanden hier weer in kilometers worden gemeten, in plaats van mijlen. Je denkt "ha lekker, nog 50 mijl mooie weg" en dan ben je er al veel sneller, omdat het maar 50 km was... Te snel staan we weer bij de Amerikaanse grens.

We slaan af bij het Coeur d'Alene om de route langs het meer te rijden. Het is een geweldig mooie route van 52 mijl bochten draaien door de bossen met vergezichten over het spiegelgladde meer. Een mooi spel tussen machine en mens van remmen, schakelen en gas geven. Beneden ons aan het meer liggen de prachtigste huizen. Zomerhuizen horen we later, want vanwege de zeer steile oprijlaan is het

Gewone personenauto's zijn hier een zeldzaamheid

Na een lange rit is het lekker om even een pauze te nemen.

Zelfs in de zomer ligt hier nog wel eens sneeuw.

in de zomer goed te doen, maar in de winter komt zelfs de meest stoere 4x4 de bevroren laan niet op. In Harrison stoppen we voor de eerste kop koffie van de dag en komen we al snel aan de praat met Eddie, eigenaar van het café. Als ex-makelaar uit Los Angeles en verwoed fietser is hij hier met vervroegd pensioen gaan wonen. "De rust en kwaliteit van leven is hier enorm", zegt hij. "De meeste jonge-

ren verdwijnen uit dit soort plaatsen om elders carrière te maken, maar komen dan na twintig jaar weer met gezin terug." Ik kan me dat goed voorstellen, zeker als we een dag later door Buhl rijden, een klein plaatsje met amper inwoners, maar wel met zeven (!) verschillende kerken. Het geeft me toch een wat benauwd gevoel na alle vrijheid van de afgelopen weken, tot ik op de laatste kerk de prachtigste spreuk van de

Voortdurend nieuwe uitzichten.

Op de laatste van zeven kerken lees ik de prachtige spreuk: 'Prayer is the best wireless connection'.

reis lees: 'Prayer is the best wireless connection'. Die is toch weer goed gevonden. **Doorgaan** De laatste dag besluiten we erg vroeg op pad te gaan, zodat we op tijd in Salt Lake City aankomen om nog wat inkopen te doen voor de familie thuis. Het is nog erg koud en pikdonker om zes uur, maar het wordt al vrij snel een waarachtig kleurenspeel. De lang-

zaam opkomende zon staat als een rode vuurbal recht tegenover ons met als gevolg dat het enige andere verkeer op de weg, enorme Mack-trucks, als zwarte silhouetten worden afgetekend. Ik zou wel voor altijd willen doorrijden op deze manier en moet denken aan een regel in Long Lonely Highway van Elvis Presley: "You gotta keep on goin', on that road to nowhere." En zo is het maar net. <

Amerikanen zijn trots op hun land en dat uit zich bijvoorbeeld in de veelvuldige aanwezigheid van hun vlag.

Een gewaarschuwd mens...

Beren zijn overal, dus pas op...